

Hvilken Mængde Sølvtøj osv. ligge de ikke inde med! Det er en Overdaadighed og en Lüksus, som de ere fri for at beskattes af, og det kalder jeg ikke rimeligt. Jeg kunde være med til, at der blev sat en Grænse af nogle faa Tusinde Kroners Værdi for disse Ting, som de saa kunde være fri for at svare Skat af, men at det alt sammen ikke skal kunne røres, kalder jeg ikke ganske rigtigt. Derimod billiger jeg fuldt ud Selvangivelsesprincippet, det, at man skal tvinges til aabent og ærligt at bekende, hvad man ejer, og hvilken Indtægt man har. Det er enhver Borgers Pligt at gøre dette saavel over for Staten som over for Kommunen. Nu kan det jo for mange Smaafolk være vanskeligt nok nøjagtigt at opgives det, og der kan være noget i det, som et æret Medlem før sagde, at de kunne blive tilbøjelige til at opgives for meget af Frygt for at blive straffede, men Forslaget har jo her taget et vist Forbehold og sagt, at indtil et vist Beløb af deres Indtægt eller Formue skulde de være fri for Selvangivelse, og det finder ogsaa jeg er passende. Maaſte det Beløb ogsaa kunde forhøjes en lille Smule, men ellers er jeg ganske enig i, at enhver Mand aabent og ærligt for Alverden bør vedstaa, hvad han ejer, og hvilken Indkomst han har. — Jeg vil nu gerne vende mig til det ærede Medlem for Rjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling); han er nok gaaet, men det gør jo ikke noget. Det ærede Medlem syntes at være saa bange for, at Rjøbenhavn skulde blive forurettet. Det, der ligger bagved, tænker jeg, er det, at det ærede Medlem er bange for, at vi skulle trække de store Rjøbenhavnske Formuer frem og beskatte dem. Det forekommer mig imidlertid, at det netop maa være vor Opgave her rigtig for Alvor at trække de store Formuer frem og saa dem beskattede, thi der er noget at tage af, og de kunne taale det; de smaa Indtægter og de smaa Formuer taale ikke saa meget. Det er vistnok det, det ærede Medlem er bange for, at Rjøbenhavn ikke kan lide. Disse Belhavere sige vist omtrent det samme, som Bornholmerne sige. Bornholmerne sige nemlig: Vi Bornholmere have nu været fri for den halve Skat i lang Tid, og vi ville saa ogsaa være fri derfor fremtidig! Rjøbenhavnerne ville sige — det er jo for Næsten ikke Rjøbenhavnerne alene, det er ogsaa

andre — vi have været fri for at svare Skat til Staten af de store Formuer, og da vi have været det hidtil, bede vi om frendes at være fri, for det er Uret at lægge en Skat paa os, naar vi ikke have haft den før. Ja, jeg vil anvende den højtærede Indenrigsministers egne Ord lige over for disse Udtalelser og sige: At de have været fri længe, beviser ikke, at de have Ret til at være fri i Fremtiden! Dette vil jeg sige baade til Bornholmerne og til de store Formuer her i Landet. Jeg kunde derimod være tilbøjelig til at gaa lidt videre end Forslaget i Fritagelse for Skat af de mindre Indtægter og de mindre Formuer. Jeg kunde være tilbøjelig til det, siger jeg, men jeg skal ikke stille store Fordringer i saa Henseende. Jeg mener, at vi gerne kunne lægge 100 Kr. til til de 4—5—600 Kr., for det er sandelig kun lidt at leve af. De Folk, som kun have 500 Kr.s Indtægt, have ikke Raad til at betale Skat. — Nu kommer jeg til et Punkt, som jeg synes, at næsten alle have forladt, og jeg er bange for, at mine Ord kun vilde blive en Røst i Ørkenen, naar jeg nævner det. Jeg vil imidlertid sige, at jeg vilde glemme mig selv som gammel Venstremand, hvis jeg ikke mindede det høje Ting om det Krav, som Venstre tidligere har opstillet med Hensyn til vor Beskæftning, navnlig Kravet om en stigende Skala. Jeg kan ikke sige, at det er rigtigt, at en Formue paa nogle faa Tusinde Kroner skal svare samme Procent i Skat som en stor Formue, eller at en lille Indtægt paa 700 Kroner skal svare samme Procent i Skat som den store Indtægt. Her synes jeg, der burde tages fat, her burde vi sige: Disse Folk have Evnen — de skulle da ogsaa have Viljen, de skulle tvinges til at have Viljen til at betale. Jeg har ikke villet undlade at sige dette her, thi jeg har selv gentagne Gange i mine yngre Dage været med til at opstille dette Krav her i Folketinget, og vil heller ikke aflade at komme med det, saa længe jeg har den Fornøjelse at være Medlem af dette Ting. — Saa vil jeg endelig gerne sige to Ord til de to højtærede Ministre. Ministrene udtalte, hvad der jo har fundet Genklang rundt om i Saalen, at de ville sammenkoble eller sammenbinde disse 4 Love. Jeg vil bestemt fraraade dem at gøre det. Jeg vil sige, at de